

คำไว้อาลัย คุณประดิษฐ์ ดำรงค์วานิช

คุณประดิษฐ์ ดำรงค์วานิชหรือที่ผมเรียกติดปากว่า “เฮี้ยจิว” เป็นลูกของลุงอายุมากกว่าผมประมาณ ๑๐ ปี นับว่าเป็นญาติสนิท เพราะตระกูลดำรงค์วานิช, สัมบูรณ์ศิริและทรัพย์ไพศาลมีต้นตระกูลเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน

เมื่อประมาณ ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว บรรพบุรุษทั้งสามท่านได้อพยพมาจากเมืองจีนมาอยู่เมืองไทย มีครอบครัวเป็นคนไทยและแยกย้ายกันอยู่คนละจังหวัด ทุกคนต่างประกอบอาชีพค้าขายด้วยความ ซื่อสัตย์สุจริต มีธัญญาและขยันหมั่นเพียร จนมีฐานะเป็นปึกแผ่นด้วยกันหมดทุกคน บรรดาลูกหลานทุกคนเกิดในเมืองไทยต่างรับการศึกษาอย่างดี เมื่อมีธรรมเนียมของทางราชการที่ต่างคนต่างขอใช้นามสกุล จึงต่างคนต่างขอใช้นามสกุลต่อทางราชการโดยไม่ได้นัดหมายกัน จึงทำให้ประตู่หนึ่งว่าไม่ใช่น้องกัน แต่พวกเราทุกคนยังสนิทสนมและ ติดต่อกันอยู่เสมอ

คุณประดิษฐ์หรือเฮี้ยจิวสนิทกับพี่ชาย พี่สาวของผมซึ่งอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เท่าที่จำได้เฮี้ยจิวเป็นคนใจดี ไปมาหาสู่ญาติ และมีของติดไม้ติดมือตามธรรมเนียมไทยมาฝากอยู่เสมอ เมื่อผมจบการศึกษา และได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้พิพากษา ซึ่งต้องย้ายออกไปรับราชการต่างจังหวัดประมาณสิบกว่าปี จึงเห็นห่างกันไปบ้าง ต่อเมื่อผมย้ายกลับมารับราชการที่กรุงเทพฯ จึงได้มีโอกาสไปเยี่ยมเยียน เฮี้ยจิว ซึ่งอยู่กับลูกหลานที่กรุงเทพฯ ได้บ่อยขึ้น ผมและครอบครัวก็เรียกเฮี้ยจิวว่าลุง ลูกๆของเฮี้ยจิวซึ่งต่างคนต่างจบการศึกษาชั้นสูงทุกคน เรียกผมว่าอา จนทำให้พวกเราทุกคนสนิทสนมกันมากยิ่งขึ้น ครอบครัวของเฮี้ยจิวนับว่าเป็นครอบครัวตัวอย่าง ซึ่งทำได้ยากในสังคมปัจจุบัน เอาใจใส่ดูแลภริยาและบุตรหญิงชายทุกคน ดำรงชีวิตที่เรียบง่ายและปราศจากสุรานารี ฟาซี กีฬาบัตร จนทำให้มีฐานะร่ำรวยในชั้นเศรษฐี และเป็นแบบอย่างให้บุตรทุกคนมีความประพฤติที่ดีงาม สำเร็จการศึกษาและหน้าที่การงานเป็นที่ชื่นใจแก่ญาติพี่น้องทุกคน

เมื่อผมได้ทราบข่าวจากศิริโฉมซึ่งเป็นหลานว่าบิดาเสียชีวิตแล้ว

ทำให้ผมใจหาย ทั้งที่รู้ว่าเจ็บกระเสาะกระแสะมาก่อนแต่ไม่เชื่อว่าจะรวดเร็วหนัก เพราะเฮียจิวมีบุตรชายเป็นนายแพทย์ถึงสองคน แต่เมื่อนึกว่า เป็นกฎกรรมตาของโลกที่มีเกิดแล้วต้องมีแก่ มีเจ็บ มีตาย ไม่มีใครหนีพ้นจึงได้แต่ภาวนาขอให้ผลของกรรมที่เฮียจิวได้สร้างสมมาตลอดชีวิต จงดับบันดาลให้วิญญาณของเฮียจิวจงสู่สุคติในสรวงสวรรค์ เพื่อปกป้องคุ้มครองให้ลูกหลานทุกคน อยู่เย็นเป็นสุขตลอดไป

นายวิระ-นางกุหลาบ ทรัพย์ไพศาล

อาลัยเฮียประดิษฐ์ ดำรงค์วานิช

หลานโทรมาบอกว่าคุณพ่อเสียแล้ว คิดว่าเป็นความฝัน เพราะไม่ได้ข่าวว่าเฮียป่วย ปกติจะโทรคุยกับเฮียประจำ ไม่เชื่อว่าเฮียจะอายุสั้น เห็นเฮียดูแลตัวเองอย่างดีและยังมีลูกชายเป็นนายแพทย์ถึง ๒ คน แต่การตาย เป็นของธรรมดา ทุกคนจะลืกลืมพัน ข้ำหรือเร็วเท่านั้น รู้สึกเสียใจที่เฮียมา ตวนจากไปเสียก่อน เฮียเป็นพี่ที่ดีมีอะไรก็แนะนำ และยังเป็นตัวเชื่อมโยง พี่น้องที่อยู่ห่างไกลมาแนะนำให้รู้จักกัน บอกว่าเรามาจากต้นตระกูลเดียวกัน ตั้งแต่โตไปใครจะมาทำหน้าที่แทนเฮีย เพราะเฮียได้จากไปอย่างไม่วันกลับ แล้ว ถ้าชาติหน้ามีจริงขอให้ได้กลับมาเป็นพี่น้องกันอีก ขอให้ทุกศัลผลบุญที่เฮีย ได้สร้างมาชั่วชีวิต จงชี้นำให้ดวงวิญญาณของเฮีย ซึ่งเป็นที่รักจงไปสู่สุคติเถิด

จากน้องและหลานทุกคน

บัญชา-สัมบุญ บุญชัยวัฒนา

คำไว้อาลัย

คุณประดิษฐ์ ดำรงค์วานิช เป็นญาติสนิทของผม ประกอบอาชีพ
สุจริตฐานะมั่นคง สามารถส่งบุตรให้ได้รับการศึกษาจนจบอุดมศึกษาและ
ปัจจุบันบุตรประกอบอาชีพรับราชการ แพทย์ ทหาร ตำรวจ เป็นเกียรติวงศ์
ตระกูล คุณประดิษฐ์ ความประพฤติเรียบร้อย โอบอ้อมอารี เป็นที่รักของคน
ทั่วไป การจากไปจึงเป็นที่อาลัยยิ่ง โดยเฉพาะบุตรหลาน ญาติสนิทมิตรสหาย
ขออำนาจผลบุญกุศล และคุณความดีที่คุณประดิษฐ์ได้
กระทำไว้จงเป็นปัจจัยส่งผลให้ดวงวิญญาณไปสู่สุคติในสัมปรายภพขั้วนิรันดร์

พ.ต.ต.บุญส่ง สัมบูรณ์ศิริ
ลัดดา สัมบูรณ์ศิริ

แต่กู อยู่ในความทรงจำตลอดไป

พวกเราเป็นหลานที่สนิทและใกล้ชิดกับกูมาตั้งแต่เด็กกูมีพี่เพียงคนเดียวคือ แม่ มีน้องสาวอีกคนหนึ่งซึ่งก็เป็นโสดและถึงแก่กรรมไปนานแล้ว กูจึงไม่มีหลานที่สนิทอื่นใดอีกนอกจากพวกเรา ซึ่งก็เคยอยู่บ้านเดียวกับกูตั้งแต่ครั้งกูยังเป็นโสด แต่ต่อมาภายหลัง จะมีได้อยู่บ้านเดียวกันแต่ก็ได้ไปมาหาสู่กันและกูก็ให้ความรัก ความเมตตาต่อพวกเราเสมอมา ลูกๆ ของกูทุกคนก็สนิทสนมเหมือนกับเป็นน้องแท้ๆของพวกเรา เพราะเห็นกันมาแต่เล็ก แถมลูกๆของกูทุกคน ยังเรียกแม่ของพวกเราว่าแม่ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเมื่อกูมีลูกคนหัวปี ทมอดูทำนายว่าจะเลี้ยงยาก ให้อยู่เป็นลูกคนอื่น กูจึงยกลูกคนหัวปีดังกล่าว คือ ทมอดูซัย ให้เป็นลูกของแม่ น้องๆของทมอดูซัยทุกคนก็เลย กลายเป็นลูกของแม่ไปหมด โดยเรียกแม่ของพวกเราว่าแม่ และเรียก พ่อแม่ของตัวเองว่ากูกิมตามอย่างทมอดูซัย กูและกิมจึงกลายเป็นคนไม่มีลูกไป ซึ่งก็ออกจะอาภัพในเรื่องนี้สักหน่อยที่ไม่ถูกเรียกว่า พ่อแม่ (ด้วยวาจา)จากลูกๆ จนกระทั่งจากโลกนี้ไป

กูเป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นนักทดลอง เท่าที่จำได้เมื่อครั้งที่กูทำธุรกิจผลิตน้ำอัดลมขาย ซึ่งขณะนั้นเรียกว่า น้ำมะเน็ด กูจะมีโองผสมหัวน้ำหวานอยู่หลายใบ กูจะทดลองผสมหัวน้ำ หวาน ซึ่งมีน้ำส้ม น้ำครีมโซดา (น้ำเขียว) น้ำสละ (น้ำแดง) น้ำสับปะรด และน้ำชาลี(คล้ายน้ำเป๊ปซีโคล่าในปัจจุบัน) กูจะเวียนชิมหัวน้ำหวานเหล่านี้และปรับปรุงแล้วปรับปรุงอีกเพื่อหาสูตรที่ดีที่สุด ซึ่งก็ประสบความสำเร็จเพราะเจริญรุ่งเรืองดี นอกจากนี้ธุรกิจหลายอย่างที่กูเคยทำมา ต้องอาศัยการทดลองเชิงวิทยาศาสตร์แทบทั้งสิ้น เช่น ธุรกิจผลิตยาขจัดรองเท้า จะต้องทดลองหาสูตรที่จะทำให้ยาขจัดรองเท้ามีคุณภาพดี เป็นที่นิยมของผู้ใช้ ธุรกิจผลิตบุหรีม้วน จะต้องทดลองปรุงใบยาเส้นให้มีกลิ่นหอมกลมกล่อมถูกใจผู้สูบเป็นต้น ด้วยอุปนิสัยของการเป็นนักวิทยาศาสตร์อันเป็นคุณสมบัติประจำตัวของกูนี้เอง แม้ในช่วงปัจฉิมวัยซึ่งกูมิได้ประกอบอาชีพอะไรแล้ว บ่อยครั้งที่พวกเราไปเยี่ยมกูที่บ้านเจริญพาสัน มักได้พบข่าวของเครื่องใช้ของกูที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ แปลกๆที่

พวกเราไม่เคยรู้จักมาก่อน ซึ่งก็ได้สนใจซื้อมาใช้ ทำให้พวกเรา รู้สึกทึ่งและนับถือในความทันสมัยของกุ๊กมาก

กุ๊กเป็นนักอ่านหนังสือตัวคนเดียวหนึ่ง กุ๊กจะอ่านหนังสือสารพัด ประเภทตั้งแต่หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร ไปจนถึงตำรับตำราต่างๆ หลากอย่างที่ถูกอ่านแล้วก็นำไปปฏิบัติ เท่าที่จำได้คือ การทำสมาธิที่เรียกกันในปัจจุบัน แต่กุ๊กเรียกการปฏิบัตินี้ว่า การสงบจิต เข้าใจว่าจะเอาศัพท์ที่นี้มาจากหนังสือชื่อ มหัทศจรยทางจิต ของหลวงวิจิตรวาทการ ซึ่งเคยเห็นก็มีอยู่ที่บ้านบางมูลนากเมื่อก่อนไฟไหม้ตลาดครั้งใหญ่ กุ๊กเคยสอนพวกเราให้รู้จักการสงบจิต แต่ก็ไม่เป็นผล เพราะขณะนั้นพวกเราขาดความสนใจในเรื่องนี้ กุ๊กได้ปฏิบัติการทำสงบจิตเล่มออกมา กุ๊กเคยพูดว่า ผู้ที่มีพลังจิตเข้มแข็งจนถึงระดับหนึ่งแล้วจะสามารถเอาชนะสิ่งต่างๆได้ แทบทุกอย่าง แม้กระทั่งโรคมะเร็งไข้เจ็บ ความเชื่อของกุ๊กในเรื่องนี้คงมีพื้นฐานมาจากการอ่านหนังสือทำนองนี้นั่นเอง แต่พลังจิตของกุ๊กไม่ถึงระดับนั้น จึงต้องพ่ายแพ้ต่อโรคมะเร็งไข้เจ็บอันเป็นปกติวิสัยของคนทั่วไป ไม่มีผู้ใดขัดขืนได้

กุ๊กเป็นคนมีเมตตาโดยเฉพาะกับลูกหลาน และผู้ใกล้ชิดแล้ว กุ๊กจะคอยเป็นห่วงใย ใตถามถึงสุขภาพและความเป็นอยู่เสมอ ตามปกติกุ๊ก เป็นผู้ที่สนใจในโภชนาการและอาหารเสริม ได้ศึกษาจากสื่อต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากวารสารเรื่องอาหารและสุขภาพที่กักรับอยู่เป็นประจำ กุ๊กจึงมีความรู้เรื่องเหล่านี้ดี ประกอบกับกุ๊กยังมีพลังความรู้ทางด้านนี้อยู่กับตัว คือ ทมอหุขัย ซึ่งเป็นอายุรแพทย์และสนใจในเรื่องโภชนาการด้วย กุ๊กจึงได้รับความรู้เรื่องโภชนาการและอาหารเสริม ทั้งโดยตั้งใจและมีได้ตั้งใจอยู่เสมอ เวลาที่พวกเรามาเยี่ยมกุ๊กที่บ้านเจริญพาสัน จึงมักได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้และบางทีก็ได้รับอาหารเสริมบางอย่าง เป็นของแถมเสมอมา

เมื่อถึงวันที่ ๒ มิถุนายน ของทุกปี อันเป็นวันคล้ายวันเกิดของกุ๊ก ลูกๆของกุ๊กจะจัดงานวันเกิดให้ กุ๊กมีความสุขมากในวันนั้น เพราะได้อยู่ท่ามกลางลูกหลานอย่างพร้อมเพรียง พวกเด็กๆก็มีความสุขและตื่นเต้น เพราะรู้ว่าวันนั้นจะมีการจับสลากของขวัญจากคุณปู่ คุณตา(คือกุ๊ก) พวกผู้ใหญ่ที่เป็นลูกและหลานของกุ๊กก็ยินดีที่ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกัน ซึ่งปีหนึ่งจะมีเพียง

โอกาสนี้เท่านั้นที่ได้อยู่กับพร้อมหน้า ต่อแต่ขึ้นไปเมื่อชาติกฐี เป็นเสาหลักและ
ศูนย์รวมของญาติสนิทกลุ่มนี้แล้ว โอกาสเช่นนี้คงเกิดขึ้นอีกได้ยาก

พวกเราได้พบกันครั้งสุดท้ายที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ไม่กี่วันก่อนที่กฐีจะ
จากโลกนี้ไป กุ้งตูดขึ้นและหน้าตาสดใสมิเสียดขาด วันนั้นกฐีลุกจากเตียง
นอนมาหนึ่งที่เก้าอี้รถเข็นข้างหน้าต่างกระจก ซึ่งเมื่อมองจากชั้น ๑๔ ของตึก
ภปร. ที่กฐีพักรักษาตัวอยู่ จะเห็นทิวทัศน์ภายนอกงดงาม นกซึ่งเป็นผู้นอนเฝ้าใช้
กฐีบอกว่า ตอนสายๆทุกวัน กฐีก็ชอบนั่งตรงนี้ และนั่งคราวละนานๆ พวกเราเห็น
กฐีแล้วก็คิดว่ากฐีคงไม่เป็นไรยังอยู่ต่อไปได้อีกนาน พวกเรายังได้ช่วยเอามือ
ลูบไล้ย้อนขึ้นไปตามแขนและขาของกฐี เพื่อให้เลือดไปหล่อเลี้ยงหัวใจได้มากขึ้น
แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้น พวกเราก็ได้รับข่าวร้ายว่า กฐีเสียชีวิตแล้วที่โรงพยาบาล
ตำรวจ ทำให้รู้สึกตกใจมาก ไม่คิดว่ากฐีจะจากไปเร็วอย่างนี้ อย่างไรก็ตาม
ระหว่างที่กฐีเจ็บป่วยครั้งนี้ ทราบว่ากฐีไม่ได้แสดงอาการว่าทนทุกข์ทรมานจาก
การเจ็บปวด เนื่องจากการป่วยใจแต่อย่างไรจนกระทั่งสิ้นลม จึงนับว่ากฐีเป็น
ผู้มีบุญจากไปโดยอาการสงบ เชื่อว่าความเป็นผู้มีจิตใจดีงามของกฐี ประกอบ
กับบุญกุศลต่างๆที่กฐีได้ทำไว้ระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ จะส่งผลช่วยใหญ่ไปสู่สุคติ
ในสัมปรายภพ

ทั้งหมดนี้ เป็นส่วนหนึ่งจากความทรงจำของพวกเราที่มีต่อผู้มี
พระคุณและเป็นทีเคารพรัก กุ้งยังอยู่กับพวกเราเสมอ อยู่ในความทรงจำ
ของพวกเราตลอดไป

ศรียรรณ ทิตาราม

สังข์ศักดิ์ ทิตาราม

บุญเสริม ทิตาราม

คำไว้อาลัย แต่คุณประดิษฐ์

ข้าพเจ้ากับคุณประดิษฐ์รู้จักกันมาตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๕๐ ใน
ตอนนั้น คุณประดิษฐ์ทำธุรกิจอยู่ที่อำเภอบางมูลนาก จ.พิจิตร ทุกครั้งที่ลงมา
กรุงเทพฯจะต้องแวะมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้าเสมอ

คุณประดิษฐ์เป็นคนตรงไปตรงมา รักความถูกต้อง มีน้ำใจและ
จริงใจกับเพื่อนฝูงมาก เกือบครึ่งศตวรรษที่คบหากันมา คุณประดิษฐ์ เปรียบ
เสมือนพี่ชายแท้ๆของข้าพเจ้าคนหนึ่ง คุณประดิษฐ์กับอาซื้อทำกิจการเกี่ยวกับ
ข้าวที่พิจิตร เมื่อถึงตรุษจีนจะต้องส่งข่าวสารกระสอบใหญ่ จากพิจิตรมาให้
ข้าพเจ้าเสมอ แสดงให้เห็นถึงความมีน้ำใจของท่านทั้งสอง อาซื้อถึงแก่กรรม
เมื่อราวเดือน ๗ ปี ค.ศ. ๑๙๙๑ ตั้งแต่นั้นมา คุณประดิษฐ์ก็มาพักอยู่บ้านพัก
ที่เจริญพาคัน ซอยวัดสังข์กระจายฝั่งธนบุรี เพื่อใกล้ชิดกับลูกๆ

เมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๑ ข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์แจ้งจากลูก
คุณประดิษฐ์ว่า คุณประดิษฐ์ได้จากข้าพเจ้าไปแล้ว ข้าพเจ้าไม่ยากเชื่อว่า เป็น
ความจริง เนื่องจากคุณประดิษฐ์เป็นคนที่มีแข็งแรงมาก แต่ว่าความจริง ย่อมหนี
ความจริงไม่พ้น จากความโศกเศร้าอันบั่นบั้นทมิฬที่เพิ่มขึ้น ภายในใจ
ข้าพเจ้าจึงขอบันทึกเพื่อร่วมรำลึกและไว้อาลัยแต่ คุณประดิษฐ์ ดำรงศัวัณซ์

เจริญ เอื้ออารักษ์พงศ์

เดือน ๙ ปี ค.ศ. ๑๙๙๘

อาลัย คุณปู่...ผู้จากไป

ครอบครัวเกียรติสัสมานเริ่มสานความสัมพันธ์กับทางครอบครัว ดำรงค์วานิช เมื่อหลานของทั้งสองครอบครัวได้เข้ารับการศึกษที่ โรงเรียนศึกษานารี โดยหลานของครอบครัวเกียรติสัสมานคือ “ปู่” และหลานของครอบครัวดำรงค์วานิชคือ “นก” ซึ่งนกกับปู่ได้คบกันเป็นเพื่อนสนิท ครอบครัวทั้งสองนี้ได้เริ่มไปมาหาสู่กัน เนื่องจากปู่กับนกได้ไปเรียนว่ายน้ำที่สระศิवालย์ ซึ่งเป็นหลักสูตรหนึ่งของทางโรงเรียน ทำให้คุณอาของปู่และคุณปู่ของนกได้รู้จักกันและได้ไปมาหาสู่กันจนจนถึงทุกวันนี้ เมื่อถึงวันเกิดของปู่ พวกเราไปอวยพรวันเกิดเป็นประจำทุกปี มิได้ขาด แต่มาวันนี้นั้นท่านได้จากไปและในการจากครั้งนี้เป็นการจาก ชั่วนิรันดร์

สุดท้ายนี้ครอบครัวเกียรติสัสมานขอแสดงความเสียใจอย่างที่สุดต่อการจากไปของคุณปู่ประดิษฐ์ ดำรงค์วานิช ขอให้ดวงวิญญาณของคุณ ปู่ จงไปสู่สุคติเทอญ

ครอบครัวเกียรติสัสมาน

แต่ คุณปู่... ของข้าพเจ้า

แม้ว่าคุณปู่จะจากไปแล้ว แต่ภาพอดีตเกี่ยวกับตัวท่านยังคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้าอยู่ไม่รู้เลือน อาจด้วยข้าพเจ้ามีชีวิตที่เติบโตขึ้นมาจากอ้อมอกของ “ปู่” ก็ว่าได้

ตั้งแต่ข้าพเจ้าจำความได้จนถึงบัดนี้ยังไม่มีใครเลยที่ย่างก้าวเข้ามาในชีวิตของข้าพเจ้าแล้วจะรู้สึกว่าคุณพ่อกับแม่มีแต่ให้อย่างไม่หวังสิ่งใดตอบแทนเหมือนปู่ นิยามในคำวาทักของหลายๆคนอาจหมายถึงการเสียสละการให้ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน และหวังว่า.. อาจได้รับผลตอบแทน ไม่ว่าจะด้วยคำขอบคุณหรือในรูปแบบต่างๆเหล่านั้น แต่สำหรับ ความรักของปู่ที่มอบให้แก่ข้าพเจ้านั้น มีมากกว่าสิ่งเหล่านั้นมากนัก เพราะ คือคุณค่าของรักแท้ต่อหลานสาวของท่านซึ่งมากเกินกว่าจะบรรยายได้ ไม่ว่าจะเป็นการให้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด การเพียรอบรมสั่งสอนให้ข้าพเจ้า ประพฤติตนเป็นคนดี ซึ่งท่านต้องอดทนต่อความเขลา รวมถึงความดื้อรั้น เอาแต่ใจตนเองของข้าพเจ้าผู้ซึ่งถือได้ว่าเป็นทะโมนผู้หนึ่งมานักต่อนัก

สิ่งทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้่อาจกล่าวได้ว่า... ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกถึงในตัวท่าน ปู่เปรียบเสมือน **“ปู่มหัศจรรย์”** ที่สามารถอบรมลูกหลานให้ได้ดีได้ถึงเพียงนี้ ข้าพเจ้าได้เห็นคุณค่าของรักแท้ที่ท่านได้มอบให้ หลายคนอาจเห็นว่าสิ่งเหล่านี้่เป็นสิ่งธรรมดาเหลือเกิน ที่พ่อ-แม่ ปู่-ย่า พี่งมีให้ลูกหลาน แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วในความธรรมดาอันนี้แฝงไว้ด้วย ความ เมตตา กรุณา มุขิตา อุเบกขา ตรีภวนักระบวนความตามหลัก พรหมวิหาร 4 เหมือนที่พระพุทธรูปเจ้าท่านได้กล่าวไว้ว่า **“พ่อแม่เปรียบเหมือนพรหมของลูก”**

ซึ่งจะว่าไปแล้วท่านก็ไม่ต่างไปจากพ่อและแม่ของข้าพเจ้าเลยทีเดียว เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงรู้สึกผูกพันท่านอย่างมากมายมหาศาล เนื่องจากปู่ได้สอนให้รู้จักคำว่า **“มนุษย์”** มากกว่าความหมายตามพจนานุกรมที่ซื้อหาได้ตามร้านหนังสือทั่วไป คำกล่าวทั้งหมดข้างต้นอาจฟังดูเลิศเลอ หากแต่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พบเจอในตัวปู่จริงๆ

ข้าพเจ้าประทับใจท่านที่สุดตอนที่ท่านขับรถมอเตอร์ไซด์พาข้าพเจ้า

ไปเที่ยวโพทะเลตั้งแต่ข้าพเจ้าพึ่งรู้เตียงสำ เราไปที่นั่นกันบ่อยๆ และชอบที่จะไป
รับประทานขนมไหว้ ไข่ กัน เป็นความรู้อีกที่มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก แม้ว่า
ตอนนั้นข้าพเจ้าจะได้ทานอาหารจานอร่อยกับร้านมีชื่อ ดูหรูหรา แต่ก็รู้สึกดีไม่เท่า
ไปกินขนมไหว้กับปู่ของข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ายังรู้สึกอ่าวว่างและโดดเดี่ยวชอบกล
ความสุขทางใจนี้มีค่ามากกว่าความสุขทางกายจริงง

ปู่ชอบร้องเพลงเล่นกับข้าพเจ้าขณะที่กำลังรดน้ำต้นไม้ก่อนเข้านอน
น้ำเสียตายที่ข้าพเจ้าจำบทเพลงนั้นไม่ได้ซะแล้วเนื่องจากยังเล็กอยู่มาก เราช่วย
กันร้องเล่นกันอย่างสนุกสนานมาก ปู่ของข้าพเจ้าชอบฟังเพลง เกียน มี มี
มาก เพลงนี้เปิดกันจนข้าพเจ้าร้องได้ทั้งๆที่ไม่รู้จักความหมายของเนื้อเพลง
นี้เลย

ข้าพเจ้ายังนึกเสียใจนักที่ยังไม่ได้ตอบแทนพระคุณปู่ได้มากไปกว่า
นี้ แต่ก็รู้สึกภูมิใจอย่างที่ว่าข้าพเจ้าได้ไปนอนเฝ้าไข้ท่านโดยที่ไม่ยอมให้ใครเฝ้า
ปู่แทนเลย มีอยู่วันหนึ่งที่อาหววไปนอนเป็นเพื่อน ข้าพเจ้าก็รู้สึกหายเหงาขึ้น
มาบ้าง และไม่ว่าเสียใจเลยที่ออกจากงานโดยบอกว่ามาดูแลคุณปู่ที่บ้าน
เจ้านายยังหัวเราะเพราะไม่อยากจะเชื่อว่าข้าพเจ้าจะทำงานนั้นจริงๆ และหาก
เวลานี้ผ่านเลยไปแล้วข้าพเจ้าจะรู้สึกเสียใจไปกว่านี้มากมายนัก น่าแปลก
ที่นับแต่บัดนั้นข้าพเจ้าก็ยังไม่เคยตกงานอีกเลย

ตอนที่อยู่โรงพยาบาลจุฬานี้ ข้าพเจ้านึกสงสารปู่มากที่เห็น
ท่านถูกเจาะเลือดทั้งเช้าและเย็นทุกวันเพื่อให้คุณหมอวินิจฉัยโรค มีช่วงหนึ่ง
ที่พยาบาลพาคุณหมอดีฝึกงานมาเจาะไซลันหลัง ท่านคงรู้สึกเจ็บมากดีจน
พยาบาลต้องให้ข้าพเจ้าช่วยกันจับให้ และปู่ก็หุบข้าพเจ้า เนื่องจากท่านเจ็บปวด
มาก ยิ่งปู่หุบมากเท่าไรข้าพเจ้ายิ่งเจ็บปวดมากขึ้นเท่านั้น ไม่ใช่ว่าจะเจ็บจาก
การหุบของปู่ข้าพเจ้าหรอก แต่เพราะข้าพเจ้าจะรู้สึกสงสารปู่ของข้าพเจ้ามาก
เหมือนถูกเข็มแทงแทงผ่านตัวของข้าพเจ้าด้วยก็ไม่ปาน วันนั้นเป็นอีกวันหนึ่ง
ที่ข้าพเจ้าแอบร้องไห้เหมือนวันที่ ข้าพเจ้าทราบจากโกวิทว่าท่านป่วยเป็นโรค
อะไร

ข้าพเจ้ายังจำวันที่ความตายได้พรากท่านไปได้ วันนั้นมีลุงหมอ มา
เป็นเพื่อนเฝ้าไข้ด้วยที่โรงพยาบาลตำรวจ อาจเป็นวันที่ดูแปลกใน ความรู้สึกของ

ข้าพเจ้า เนื่องจากวันที่มีลุงหมอมมาเป็นเพื่อนเฝ้าไข้ปู่ด้วย และเป็นแบบนี้อย่างหลายวันแล้ว โดยที่ข้าพเจ้ามิได้เฉลียวใจมากนัก เมื่อข้าพเจ้าตกใจตื่นขึ้นมากลางดึก เพราะได้ยินเสียงลุงหมอเรียก ข้าพเจ้าตกใจตื่นและเห็นปู่นอนเกร็งอยู่บนเตียง เหตุการณ์ในครั้งนั้นข้าพเจ้าไม่เคยประสพกับตนเองมาก่อน ได้แต่ทำอะไรไม่ถูกก็หยิบหนังสือสวดมนต์ มาสวดและนวดตัวปู่ไปด้วยเพราะอยากให้ท่านรู้สึกตัว ลึกพักข้าพเจ้าเห็นปู่ซึกก็เลยเรียกนางพยาบาลและล่าละลักโทร. ตามบรรดาญาติทั้งหมดที่พอจะนึกออกได้ในตอนนั้น และแล้วคุณปู่ก็ได้จากข้าพเจ้าไป

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าปู่ของข้าพเจ้าต้องไปสถิตบนสวรรค์ เฝ้ามองพิทักษ์รักษาลูกหลานของท่านทุกคนที่นั่น ที่ซึ่งอีกไม่นานข้าพเจ้าก็จะไปอยู่ข้างปู่เช่นกัน ไม่นานเกินรอหรือหาค่ะคุณปู่

ด้วยรักและอาลัยอย่างที่สุด
ลูกนก
ชัชฌาญา ดำรงค์วัฒนะ

แต่ กู* ของลูกๆ ปู่ ของหลานๆ

‘กู* ของลูกๆ ‘คุณปู่’ ของหลานๆ กรกฎาคม ๒๕๓๔ เพิ่งเสีย “กิม”ไป มีความรู้สึกว้าหลังกรมโพธิ์ร่มไทรเหลือเพียง “กู* คุณพ่อที่ลูกทุกคนเรียกกันมาตั้งแต่เล็กๆ ไม่นึกเลยว่า กรกฎาคม ๒๕๔๑ จะต้องมาเสียกู*ไป อีกคน กูพยายามสอนลูกให้มีความเข้มแข็ง ทัดส่งบจิดให้มีสมาธิ ใช้ปัญญา ที่มีแก้ไขปัญหา ต่อไปไม่มีกู*แล้วคงต้องเผชิญโลกเผชิญปัญหาทำกันเอง กูชอบ ออกกำลังกายเป็นประจำ เคยบอกเล่นอวจะมีอายุเป็นร้อยปี กูมาเล่นกับหลานๆทุกวันเสาร์ที่คลินิกแพทย์ช้อยพระนครเรศ สะพานเหลือง กลายเป็น “คุณปู่”ของหลานๆ คุณปู่ชอบพาหลานไปกินหอยทอดปากช้อยเป็นประจำ หากวันไหนคุณปู่ไม่มาก็จะมีภรรยาถึงอยากจะทำคุณปู่ แต่บ้านคุณปู่คับแคบ ข้างของมากมายจึงไม่ค่อยมีใครอยากไป จึงมีความคิดว่าต้องพยายามสร้างบ้านได้ เพื่อให้คุณปู่มีที่อยู่กว้างขวาง เผื่อว่าใครจะได้มาหาคุณปู่ได้สะดวก คุณปู่เป็นที่รักของหลานๆ เพราะคุณปู่ใจดี จัดงานครั้งใดก็จะมีของเล่นมาแจกหลานๆทุกคนเรียก คุณปู่แทน กู ในเวลาต่อมาจนลูกพี่สาวอย่าง ไอ๊ด ยังเรียก “คุณตาปู่” วันครอบครัววันหยุดยาวกลางเดือนเมษายน ๒๕๔๑ คุณปู่ยังไป เทียนน้ำตกล้ำรักากับลูกหลานได้ แต่เดือนพฤษภาคม คุณปู่เริ่มเป็นไข้เป็นๆ ทายๆ พี่หมอมพี่ชายคนโตให้การรักษายู จน ๒ มิถุนายน ไม่ได้จัดงานวันคล้ายวันเกิด ๗๙ ปีของคุณปู่ ไปเยี่ยมจึงพบว่าคุณปู่เหนื่อยง่ายจึง พามารักษาที่โรงพยาบาลตำรวจ พบว่าคุณปู่ตอนเป็นไข้จะสั้นมาก เจาะเลือดพบว่ามีเลือด น้อยทุกสายพันธุ์ทั้งเม็ดเลือดแดง เม็ดเลือดขาวและเกร็ดเลือด ตูอาการค่อนข้างแปลกกว่าโรคติดเชื้อธรรมดา จึงพาไปตรวจหาต่อที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ช่วงนี้คุณปู่ดูหน้าเวทนามาก เพราะเป็นไข่วันละวันละ ๒-๓ ครั้งๆละเกือบ ๖ ชั่วโมง ถูกเจาะเลือดทั้งเช้า เย็น พยาบาลงานเยอะก็รับทำงานโครมครามจนหน้าตกใจ และยังต้องไปตรวจสารพันชนิด ทั้งเอ็กซ์เรย์ สแกนหัวใจ ช่องท้องและทำคอมพิวเตอร์ เอ็กซ์เรย์ที่ท้อง หัว และปอด ทั้งที่ กำลังมีไข่วันสั้น แต่ก็ต้องทำ เพราะคิวยาวจองคิวลำบาก นอกจากนี้ยังถูก

เจาะไขกระดูก ๒ ครั้ง แต่ที่คุณปู่ปวดมากที่สุดเห็นจะเป็นเจาะไขสันหลัง ถึงกับร้องขอกลับโรงพยาบาลตำรวจทุกวัน ญาติพี่น้องมีความเห็นว่าควรไปพักฟื้นทางด้านจิตใจก่อนที่โรงพยาบาลตำรวจ แต่ก็พาล้นรอมารื้อย่อย เพราะยังตรวจหาสาเหตุของโรคไม่เจอ จนวันศุกร์ปลายสัปดาห์ที่ ๒ จึงทราบผลจากการตรวจไขกระดูกครั้งที่สองซึ่งเจาะหาหลายที่ทั้งซ้ายและขวา ท่ามกลางความดีใจของหมอผู้รักษาว่าหาโรคเจอแล้ว แต่เป็นความเสียใจของญาติพี่น้องที่พบว่า เป็น มะเร็งเซลล์น้ำเหลือง (Lymphoma , Large cell type) ซึ่งเป็นชนิดที่ รุนแรงมาก การใช้เคมีรักษามีโอกาสหายน้อยกวาร้อยละ ๔๐ ในทุกอายุ แต่ถ้าอายุมากๆอย่างคุณปู่ จะทนยาเคมีบำบัดไม่ไหว ซึ่งก็เป็นความจริง พอเริ่มให้ยา ก็เริ่มมีอาการตัวเหลืองตาเหลือง จนคุณหมอตัดใจเลื่อนการให้ยาออกไปก่อน ญาติพี่น้องจึงลงความเห็นว่าจะนำไปพักฟื้นที่โรงพยาบาลตำรวจ และให้พี่หมอนุ่นช่วยรักษาต่อ ระหว่างอยู่โรงพยาบาลตำรวจอาการตัวเหลืองของคุณปู่มากขึ้นเรื่อยๆ เกิดภาวะเกลือน้อย กรดในเลือดมากมีความคิดกันเป็นสองฝ่ายว่าจะพากลับไปโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์หรือว่าจะรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจต่อ ในที่ประชุมของบรรดาลูกๆก็เลือกจะรักษาที่โรงพยาบาลตำรวจต่อไป พยายามให้โปรตีน ‘อัลบูมิน’ เพื่อลดอาการบวม ให้เลือดเพื่อเพิ่มจำนวนเม็ดเลือดแดง ก็พอที่จะรักษาได้ แต่ที่แย่งสุดคือเกร็ดเลือด และเม็ดเลือดขาวซึ่งมีจำนวนน้อยมากกว่าปกติเป็นร้อยเท่า คือเกร็ดเลือดมีเพียงสามพัน จากจำนวนปกติที่ควรมีคือสามแสน การเพิ่มปริมาณเกร็ดเลือดก็มักจะเพิ่มได้ชั่วคราวเพราะเกร็ดเลือดมีชีวิตรสั้นมากเพียงไม่กี่วันและการหาเกร็ดเลือด ยากลำบากมากเพราะต้องแยกจากเลือดนับสิบขวดเพื่อให้ได้ซักหนึ่งถุง พยายามให้ถึงสิบถุงก็ไม่สามารถเพิ่มปริมาณเกร็ดเลือดได้เลย ยิ่งไปกว่านั้นการเพิ่มเม็ดเลือดขาวที่จะมาเป็นทหารต่อสู้กับเชื้อโรคไม่สามารถกระทำได้เลยเพราะเม็ดเลือดขาวที่เป็นทหารของคนอื่นเข้ามาก็จะทำลายเซลล์ปกติไปทั้งหมด จึงต้องยอมมีทหารเม็ดเลือดขาวที่มีจำนวนน้อยลงทุกวันๆ คัดรูพวกเชื้อโรคยังคงมีอยู่ เพราะยังตรวจบัสส์สำวะพบ ‘สารไนโตรท’ ที่ขับออกมาแต่จับตัวไม่ได้ซักที พยายามส่งอาวุธที่ทันสมัยที่สุดพวก ‘เซฟรอม’ ซึ่งเป็น ‘เซฟฟาโลสปอลิน’ รุ่นที่ ๔ ชนิดลาที่ สุดแต่การขนอาวุธ คงทำได้ลำบาก

เพราะโรงงาน‘ดับ’ เริ่มวาย การสร้างโปรตีนทำไม่ได้เลย จนในที่สุดก็เกิดของเสียมากขึ้น เลือดก็เป็นกรดมากขึ้น เกลือในกระแสเลือดก็น้อยลง ทำให้ทำนบกั้นน้ำ‘ออสโมซิส’ในคลองกระแสเลือดทำงานไม่เต็มที่ การให้น้ำทางเส้นเลือดดำพยายามให้น้ำในคลองกระแสเลือดมพอสมควร ทำได้ยากลำบาก เพราะน้ำออกมาข้างนอกคลองหมด ทำให้น้ำน้อยไป มาที่ไตไม่พอจนเกิดอาการปัสสาวะไม่ออก เกิดภาวะไตวายและท่ายที่สุดก็หัวใจวายตามมา พยายามช่วยกัน‘ปั๊ม’หัวใจก็เพิ่มขึ้น เสียชีวิตท่ามกลางลูกๆเวลา ๔.๓๐น.ของวันอาทิตย์ที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๔๑

หลังจากตกแต่งศพคุณปู่แล้วกำลังรอขนย้ายไปนิตินเวศ มีความรู้สึกว่าคุณปู่กำลังนอนหลับสบายใจเบาๆแต่ไปจับชีพจรฟังหัวใจก็ไม่มีแล้ว ภายหลังได้พูดคุยกันหลายคนก็มีความรู้สึกเช่นนั้น เมื่อได้พาศพไปไว้ที่ นิตินเวศแล้ว ได้ติดต่อหาวัดได้วัดตรีทศเทพศาลา๕ และได้นัดเคลื่อนศพเวลา ๑๔.๐๐น. โดยได้นิมิตพระมานาคัพ ๑ รูป ได้จัดทำพิธีรดน้ำศพเวลา ๑๗.๐๐น. และจัดบรรจุโลงเวลา ๑๘.๐๐ น. หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้เห็นคุณปู่อีกเลยนอกจากจะเห็นจากในรูป ตอนจัดสวดพระอภิธรรมเป็นเวลาเจ็ดวัน เวลา ๑๙.๐๐น.

บรรดาญาติที่เคยมาเยี่ยมคุณปู่ได้เห็น การเป็นไข้หนาวสั่น วันละหลายครั้งงะหลายๆชั่วโมง ก็พอทำให้ได้ว่าคุณปู่พ้นทุกข์ทรมานจากการเจ็บไข้ แต่มีญาติหลายคนที่ไม่ได้มาเยี่ยม โดยเฉพาะคนที่คุณปู่เคยมีอุปการะคุณส่งเสริมให้ได้แล้วเรียน รู้สึกเศร้าสลดเสียใจต่อการจากไปครั้งนี้ เป็นอันมากหลายคนพูดว่าทำไมไม่บอก ตอนคุณปู่ไม่สบายจะได้มาเยี่ยม เข้าใจว่าคงอยากได้มาพูดคุยขณะมีชีวิตอยู่จะดีกว่าแต่พวกเราที่ส่งสารวามมาแล้วจะเกิดความสลดที่เห็นอาการคุณปู่ตอนเป็นไข้หนาวสั่นหลายๆชั่วโมงและบางคนมาเยี่ยมเป็นครั้งวัน ก็ยังไม่ได้พูดคุยกับคุณปู่เลย

ที่สุสานวัด ตรีทศเทพ มีช่องบรรจุทั้งแบบคอนกรีต ทาวเฮาส์และบ้านเดี่ยวสำหรับนายพล ศพคุณปู่ได้บรรจุที่บ้านเดี่ยวช่องที่ ๔ พื้น้องใต้ดินกันมาไหว้คุณปู่ทุกวันเสาร์ ยกเว้นวันที่ฝนตกหนัก ได้มีความรู้สึกว่าอยู่ใกล้ชิดคุณปู่ แต่ก็ไร้ภาพไร้เสียงคุณปู่ที่เคยเห็นเคยฟัง ต่อไปนี้ไม่มีคุณปู่ คงจะมีก็แต่

ในตัวของแต่ละคน ที่จะรู้สึกถึง “คุณปู่ของหลานๆ” “กุ๊กของลูกๆ”

ด้วยความรักและอาลัย
พ.ต.อ. นพ.พีระชัย ดำรงค์วัฒนะ
และครอบครัว

ระลึกถึงคุณพ่อ

นับแต่จำความได้ ผมและน้องอีก ๒ คน จะได้รับการอบรมจากคุณพ่อเป็นประจำแทบจะทุกวัน วันละประมาณ ครึ่ง ชม.-๑ ชม. นับเป็นความทรงจำของเด็กวัย ๗-๘ ขวบ เป็นอย่างยิ่งที่จะมานั่งฟังอย่างสงบได้ตลอดเวลา บางครั้งก็นานถึง ๒ ชม. โดยสาเหตุใหญ่ๆก็เรื่องทะเลาะกันเป็นหลัก โดยคุณพ่อจะเริ่มที่สาเหตุการทะเลาะกันและจะมีหลักการที่ใช้โดยตลอดว่า “พี่ต้องเสียสละให้น้อง” และ “น้องต้องเชื่อฟังพี่ ห้ามลู่อี้โดยเด็ดขาด” หลังจากตัดสิ้นชำระความแล้ว ก็เริ่มอบรม โดยการยกตัวอย่างครอบครัวเพื่อนบ้านที่เน้นรายละเอียดทุกตัวละครและเหตุการณ์ สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับกรณีพิพาท ต่อด้วยนิทาน สุภาษิต และอุทาหรณ์ต่างๆ โดยทุกครั้งจะมีไม้เรียวคอยกำกับ เพราะเด็กก็ยอมเป็นเด็กเสมือ บางครั้งก็มีริษังช่วย โดยคุณแม่ไข้ไปทำตุ้ระให้ ถึงเวลาหุงข้าว, ทำกับข้าว, หรือถูบ้าน

แต่สิ่งที่ได้จากการนี้คือ ความมีสมาธิในการฟังอย่างตีเยี่ยม ตลอดเวลาที่เรียนหนังสือเป็นผู้ฟังที่ดีมีความอดทนสูง สามารถฟังการบรรยายต่างๆ ได้ ๒-๓ ชม. โดยไม่รู้สึกเบื่อและจับใจความได้ดี เพราะในขณะอบรมจะมีการถามทวนและทำโทษถ้าตอบไม่ได้ คุณพ่อน่าจะเป็นครูคนแรกที่ลูกๆ ต้องเชื่อฟัง แต่ก็เป็นครูที่ดีที่สุด

โดยที่คุณพ่อเป็นผู้สนใจในการทำสมาธิและเห็นประโยชน์จากการนั้น ทำให้ลูกๆทุกคนจะได้รับการฝึกในการทำสมาธิโดยเรียกว่า “การสงบจิต” มีหนังสือของหลวงวิจิตรวาทการเป็นคัมภีร์ ผมก็สามารถฝึกได้จนถึงปิด โดยก่อนนอนจะต้องทำสมาธิ ๕-๑๐ นาที เสมือหลังการสวดมนต์ จากสมาธินี้เองทำให้เป็นคนจับประเด็นคำพูดคนได้เร็วและสามารถโต้ตอบโต้กระทำได้รัดไม่อ้อมค้อม บางครั้งก็มีสิ่งทรมันรู่สว่างหน้าและอ่านใจคนได้ตั้งแต่ ป.๖ แต่ตอนหลังๆก็เสื่อมลงตามลำดับ

คุณพ่อเป็นคนที่ไม่ใส่ใจในเรื่องของลูกๆทุกคนอย่างละเอียดรอบคอบ และชอบซื้อของเล่นไฮเทคมากที่สุด ในสมัยนั้นใหญ่ๆได้เล่นกัน ไม่ทำให้ลูกๆ

รู้สึกน้อยหน้าเพื่อนฯ

ในเรื่องการศึกษาคุณพ่อพยายามโน้มน้าวชักจูงให้ลูกๆทุกคน(๖คน) ได้เรียนในสายวิทยาศาสตร์และเป้าหมายสูงสุดคือ การได้เข้าศึกษาในคณะ แพทย์ศาสตร์ ซึ่งก็ประสบความสำเร็จ ๒ คน คือ พี่อนุชัย และน้องพีระชัย, พี่ฉัตรชัย วิศวะเครื่องกล, ฤทธิชัย วิศวไฟฟ้า, พี่ศิริโหม เกาส์ มีแปลกไปคนเดียวคือผมเอง จบทางบัญชีมา และลูกๆทุกคนก็สามารถสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีทุกคน นับเป็น**ตัวอย่าง** และเป็น**ที่กล่าวขาน**ให้เป็น**แบบอย่าง**ใน อ.บางมูลนาก จ.พิจิตร ซึ่งในสมัยก่อนก็ไม่ผู้จะนิยมส่งลูกไปเรียนไกลๆอย่างกรุงเทพฯ และสมัยนั้นส่วนใหญ่คนเรียนเก่งจะไปเรียนครุ ครอบครัวยุเรานับเป็นตำนานของครอบครัวที่มีลูกได้เรียนปริญญาตรีทุกคนใน ครอบครัวของอำเภอเรา

ผมและลูกๆทุกคนจะสำนึกและจดจำทุกๆสิ่งที่คุณพ่อ คุณแม่ ได้สั่งสอนไว้ทุกๆเรื่อง เพื่ออบรมรุ่นลูกรุ่นหลานต่อไป

ด้วยความเคารพรัก

น้อย

พท.ภาณุชัย ดำรงค์วานิช

และครอบครัว

คุณพ่อผู้ตั้งนามสกุล “ดำรงค์วานิช”

คุณตรี

ตลอดเวลาที่รู้จักเป็นพ่อลูกกันมา ๔๘ ปี ได้พบเห็นทุกทั้งในแง่บวก และแง่ลบ เปรียบแล้วก็คือขุนช้างมีข้อเด่น ชื่อลี้ภัยต่อครอบครัว ไม่ไปหาเศษหาเลยทำให้ครอบครัวแตกแยก แต่ข้อเสียคือต้องมีเงิน

คุณเป็นนักกลอนเคยอ่านกลอนของคุณในนามปากกา “ช.ดำรงค์ศักดิ์” คุณเขียนได้ไพเราะมาก ก็มซึ่งเสียไปแล้วเคยเล่าให้ฟังว่า ในงานแต่งงานของอาอึ่งเพื่อนสนิทของกิม คุณซึ่งหลงรักอยู่ยกหักตั้งเปาะ ได้วาดรูปเรือสำเภาสวยมากกำลังถูกไฟไหม้ไปให้เป็นของขวัญวันแต่งงาน หลังจากนั้นคุณกับกิมซึ่งไปงานในฐานะเพื่อนเจ้าสาวก็ได้รู้จักกัน คบหากันต่อไปและได้แต่งงานกันในที่สุด ซึ่งคุณเล่าให้ฟังว่างานแต่งของคุณกับกิมนับว่ายิ่งใหญ่ที่สุดของอำเภอบางมูลนากในขณะนั้นซึ่งอยู่ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง

ในแง่หนึ่งก็คือหลานของเล่ากู (นายเหล่ หลีจู่) ซึ่งเป็นจ้าวลาวใหญ่ของพิจิตร พิชณฺ์โลกในขณะนั้น คุณเล่าว่าเล่ากูเหล่เกือบได้ซื้อวังบูรพาทั้งวังจากเจ้าสัวมัยนั้น ซึ่งประกาศขายวังก่อนสงครามตกลงกันที่ราคา ๖๙,๐๐๐บาท (เงินสมัย ๘๐-๘๘) แต่พอกลับมากบางมูลนากเพื่อมารวบรวมเงินก็ถูกมือดีซึ่งซื้อตัดหน้าไป

เมื่อตอนเด็กก็จัดได้ว่าเป็นคุณพ่อตัวอย่าง คุณรักเด็กมากลูกๆอยากได้ของเล่นอะไรก็จะซื้อหามาให้ ยิ่งจำได้ว่าบ้านเราเป็นบ้านแรกในอำเภอที่มีเครื่องบันทึกเสียง AIWA นอกจากนี้ก็ยังซื้อปากกา ๘ สี ๓๖๖ แบบกตตัวเลข ซึ่งนับเป็นของทันสมัยมากในขณะนั้น โด่งดังจำได้ไม่รู้ลืม ที่คุณพาได้งมากรุงเทพเป็นครั้งแรกช่วงปิดเทอม ป.๓ ในฐานะลอบใต้ที่หนึ่งของ ร.ร.อนุบาลบางมูลนาก ก็พามาเที่ยวอยู่กรุงเทพฯ ถึง ๑๕ วัน ซึ่งนับว่าน่าประทับใจมากสำหรับเด็กบ้านนอกในขณะนั้น ได้ดูภาพยนตร์เรื่อง “The Young Ones” ที่ศาลาเฉลิมเขต ดูหนังหลายเรื่องที่เฉลิมไทย ได้ดูละครทีวีโรงละครแถวเยาวราช ตัวเลข ๑๕ วันนี่ อีกหลายสิบปีต่อมา ก็จะถามและโด่งก็

ตอบคำถามได้ทุกครั้ง เพราะมีความประทับใจมาก ซึ่งกรุงเทพฯสมัยนั้นก็
นายูกว่าสมัยนี้มากราวฟ้ากับดิน ได้นั่งรถรางแถวเยาวราชเห็นนกนางแอ่น
เกาะตามสายไฟฟ้าที่เยาวราช เป็นต้น

ในแง่เสียงลูกนับว่ากุกกับกิมเป็นพ่อแม่ตัวอย่างที่หาคนเลียนแบบ
ได้ยากมาก ผลผลิตของท่านคือ ทมอ ๒ (ศิริราช, จุฬา), วิศวะ ๒ (จุฬาทั้งคู่),
เกิ้ลซ์ ๑ (มหิดล) และบัญญัติ ๑ (หอการค้า) ไตลองสอบถามบรรดาญาติหรือ
เพื่อนฝูงว่าลูกเรียนอะไรบ้าง นับว่าน้อยมากที่จะเลียนแบบได้ คำกล่าวที่ว่า
“แกงแล้วโกแถมถูกด้วย” ยังเป็นความจริงอยู่เสมอ สมัยนั้น ม.ร.ว.คึกฤทธิ์
เคยเปรียบให้ฟังว่า จุฬาและมหิดลติด Top Thirty ของสหรัฐฯ ซึ่งมี
มหาวิทยาลัยอยู่สองสามหมื่นแห่ง ในขณะที่พ่อแม่สมัยนี้ลูกเอ็นไม่ติด

ก็ส่งไปอเมริกา ค่าเรียนปีละห้าหมื่นเหรียญ ก็ลองคิดดูต้นทุนตางกันลิบลับ
กิมเคยเล่าให้ฟังว่าสิบกว่าปีแรกที่แต่งงานกัน กูเป็นผู้จัดการโรงสี
ขณะที่กิมเปิดร้านเย็บเสื้อผ้าเลี้ยงลูกหกคนไปด้วยเป็นช่วงที่กิมมีความสุขมาก
แต่พอกูขายโรงสีให้เสียฮ้อไปในราคาเก่าแสนบาท (เสียฮ้อ คือพ่อของพี่เมตตา
เจ้าของอัมรินทร์กรุ๊ปและนิตยสาร “แพรว”) อารมณ์ของกุกก็เปลี่ยนไป รวมทั้ง
สรรพนามคนรอบข้างที่ใช้เรียกก็เปลี่ยนไปด้วย จาก “เสียจิว” เป็น “เฮียจิว”
กุกจึงเหมือนเสียจมไม่ลง หงุดหงิดบ่อย แต่ข้อดีในเวลานั้นคือกูเป็นนักอ่าน
กูจะเขียนกลอนสักก้าไปลงที่ น.ส.พ.สยามรัฐเป็นประจำ เมื่อโต้งโตแล้ว
วิญญูณหนักกลอนก็เลยติดมาด้วย รวมทั้งกูเป่าเม้าท้อร์แกนได้เพราะมาก
ซึ่งโต้งก็เลียนแบบได้แต่ไม่เหมือน

กูเป็นนักประดิษฐ์ที่หาตัวจับได้ยาก แต่ขาดความรู้ด้านการจัดการ
เคยผลิตยาขี้ตอรองเท้า ตอนหลังโดน KIWI แย่งตลาด เคยผลิตน้ำอัดลม
ขายตามตรอกไฟฉายตีมากอยู่พักหนึ่ง โต้งยังเคยแบกลังน้ำอัดลมไปลงที่รถไฟ
มาแล้ว ตอนหลังถูกเป็ปซีแย่งตลาดไปอีก จำได้น้ำอัดลมยี่ห้อบูรพา
ที่กูผลิตออรอยมาก มีทั้งน้ำตาล (โค้ก), น้ำสละ, น้ำเขียว, น้ำส้ม ออรอยมาก

ก็นับว่าเป็นโชคดีของครอบครัว “ดำรงควานิช” เมื่อกูพลาดเรื่อง
ธุรกิจก็ได้กิมแม่ผู้เป็นหญิงเหล็ก ขยันแบบไม่มีใครเหมือน ครอบครัวเราย้าย
บ้านมา ๔-๕ ครั้ง แต่บ้านหลังเดิมยังอยู่ครบหมดทุกที่ เคยมีญาติทำธุรกิจเอา

แต่แข่งดีก็ผ่านมาหลายปีก็ไม่มีทรัพย์สินสมบัติสักที ก็มึนเลยแนะนำให้ซื้อดีกร
พร้อมที่ดินแล้วผ่อนกับธนาคาร ญาติคนนั้นเลยตั้งตัวได้ ยังนับถือก็มจนทุกวันนี้
สุดท้ายโต้งซึ่งกูเคยพูดไว้ว่าเป็นลูกที่กูอาจจะรักน้อยที่สุดเพราะ
ชอบแสดงความเห็นที่ไม่เหมือนกูแต่โต้งก็ทำผลงานให้ครอบครัวมากมาย
เช่นกัน ก็ขอแสดงความไว้อาลัยให้กูผู้ก่อตั้งนามสกุล เป็นผู้วิสัยทัศน์ ถ้าใช้แซ่
ก็ไม่อาจเป็นเจ้าของมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินได้ เหมกเช่นคนจีนทั่วไป จะเห็นว่าเป็น
คนจีนร้อยเปอร์เซ็นต์แต่มีนา ที่ดิน ญาติทั่วไปจะเห็นว่าแปลกมาก
กูผู้เป็นนักกลอน นักประดิษฐ์ นักฟิสิกส์ นักเคมี นักประพันธ์ นักดนตรี
และนักธุรกิจ ได้จากพวกเราไปแล้ว เมื่อมีอายุได้ ๗๗ ปี (เสีย ที่หลังก็มี ๗
ปี) ขอแสดงความระลึกถึงกู ต้นตระกูลดำรงค์วานิช ซึ่งลูกหลานจะได้จดจำ
และระลึกถึงกูอยู่ตลอดไป ขอให้กูไปสู่แดนสุขาวดี ในสัมปรายภพด้วยเถิด

“โต้ง”

นท.จักรชัย ดำรงค์วานิช

แต่ กู พ่อผู้ก้าวทันโลกอยู่เสมอ

ตั้งแต่เล็กจนโต ภาพพจน์ของกูในสายตาของลูกๆ คือพ่อผู้หมั่นศึกษา ทาความรู้อันล้ำลึก ก้าวตามทันโลก ผลักดันทางด้านการศึกษาเล่าเรียนของลูกๆ และช่างคิด ช่างประดิษฐ์ เมื่อเล็กลงมาได้ว่าสิ่งที่มีมากในบ้านสองอย่างคือ หนังสือนานาชนิด วารสารประเภทต่างๆ และเครื่องมือช่างหลากหลาย ลูกๆทุกคนจะได้คุณสมบัติรักการอ่าน และการเป็นช่างซ่อมจากกูกูมาทุกคน การอ่านหนังสือเป็นการเปิดโลกของความรู้ที่ยิ่งใหญ่มาก ยังจำได้ดีถึงความฝัน และจินตนาการบรรเจิดเมื่อได้อ่านนิยายวิทยาศาสตร์ของจันตรีศิริบุญรอด สุนัขสนาน เพลิดเพลินกับวารสารเด็ก “ชัยพฤกษ์” ของไทยวัฒนาพานิช ติดตามข่าวสารบ้านเมืองจากหนังสือพิมพ์ “สยามรัฐ” มาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ.๒๕๐๐ นับว่ากูเป็นคนทันสมัยในด้านการปลูกฝังการศึกษาให้แก่ลูกๆ ตั้งแต่ยังไม่มีการกล่าวถึงความสำคัญของการอ่านเท่าใดนักเลย อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจถึงความทันสมัยและรอบรู้ของกู คือความรู้เรื่องแคลเซียมช่วยในการเจริญเติบโตของกระดูกและแคลเซียมมีมากในนม กูได้นำความรู้เรื่องนี้มาปรับใช้กับลูกๆเมื่อ ๔๐-๕๐ ปีที่แล้ว โดยให้ลูกๆดื่มนมทุกวันในปีพ.ศ.๒๕๙๐กว่า หลังสงครามโลกสงบลงใหม่ๆจะไปทานนมได้จากที่ไหนไม่ต้องคิดถึงเรื่องนม UHT เลย กูเลยไปจ้างแaggerิตนมวัวมาส่งที่บ้าน วันละ ๒ ขวดแม่โจ่งเป็นประจำ ต้องนำมามาต้มฆ่าเชื้อก่อนแล้วจึงดื่ม ลูกๆเลยได้อาหารสังคักันถ้วนหน้าเป็นเด็กช่วงสงครามโลกที่สูงเกิน ๑๗๐ ซม.กันเกือบทุกคน นอกจากนิสัยรักการอ่านแล้ว ลูกๆก็จะติดนิสัยช่างช่างจากกูกูมากันทุกคน ถึงแม้จะเรียนหมอก็จะเป็นหมอช่าง เช่นพี่หมอธนชัยทำพัฒนโณน้ำและอุปกรณ์ไฟฟ้าอื่นๆไว้ใช้งานเอง หรือหมอจัตนองสุดทอง หมอศัลยกรรมกระดูกที่เดินสายไฟภายในบ้านเองทำการติดตั้งเครื่องปรับอากาศในห้องนอนเอง ฯลฯ

ในวัยเด็ก กูเป็นเด็กหัวดี สอบได้ที่ ๑-๒ ประจำ และสนใจชวนชวนในการเรียนมากแม้ที่บ้านจะไม่ส่งเสริมก็ตาม กง(เตี้ยของกู) เป็นคนจีนที่มาจากจีนแผ่นดินใหญ่ ไม่เห็นความสำคัญของการเรียน แต่จะเห็นว่าลูกชายคนโตคือกูกูควรจะช่วยค้าขายมากกว่าเรียนหนังสือ กงไม่สั่ง

เงินให้เรียน ทุต้องดิ้นรนหาเงินเรียนเองที่กรุงเทพฯ โดยเป็นครูสอนพิเศษภาษา
จีนกลางในตอนกลางวัน ตอนกลางคืนไปเรียนเพื่อสอบเทียบชั้นมัธยมปลาย
(ม.๖) พอสอบเทียบได้ กำลังเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ก็
โดนอุบายผู้ใหญ่หลอกว่า คุณยายของกูซึ่งเลี้ยงกูมาตั้งแต่เล็กเจ็บหนักให้
กลับบ้านโดยด่วน แล้วกูก็ถูกกักขังล้ามโซ่เป็นแรมเดือน โครงการเข้ามหา
วิทยาลัยธรรมศาสตร์เลยพับไป เพื่อนอีก ๒ คนจากอำเภอบางมูลนากที่ไป
ร่วมทุกข์ร่วมสุข แชร์ค่าอาหาร ค่าเช่าบ้าน เตรียมตัวจะเข้ามหาวิทยาลัยด้วย
กันก็เลยวงแตก กลับบางมูลนาก ไม่ได้เรียนต่อกันทั้งสองคน

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นปมในใจอย่างหนึ่งของกู จึงมุ่งมั่นมาส่งเสริมการ
ศึกษาของลูกๆ ทั้ง ๖ คนแทน กูตั้งเป้าว่าจะต้องให้เรียนมหาวิทยาลัยกันทุกคน
ซึ่งกูก็ทำได้สำเร็จตามประสงค์ โดยลูกๆ ทั้ง ๖ คน เป็นแพทย์ ๒ คน เกสท์ซ
๑ คน วิศวกร ๒ คน และบัญชีอีก ๑ คน เมื่อนึกถึงว่า พ่อ(คือกู) จบ ม.๖ แม่
(คือกิม) จบ ม.๓ สามารถส่งให้ลูกๆ เรียนมหาวิทยาลัยสำเร็จได้ทั้ง ๖ คน ก็
เป็นภาระอันยิ่งใหญ่และเป็นความสำเร็จของพ่อแม่ที่นั่นชื่นชมทีเดียว

สมัยเด็กจำได้ว่าถ้าหันเหใช้เวลาไปกับกิจกรรมอย่างอื่นมากมายไป
กูก็จะดึงกลับมาสู่การเรียนเสมอ เช่นในขณะที่ยังเรียนสตรีประจำ
อำเภอบางครั้งจะถูกเกณฑ์ไปร้องเพลงมาลัยเตรียมต้อนรับข้าราชการที่มา
ใหม่หรืออำลาจากกัน ถ้าไปนานเกินกว่า ๒ ชั่วโมง กูก็มักจะให้คนไปตามกลับ
บ้านเสมอ อีกเรื่องหนึ่งที่แสดงถึงความเอาใจใส่ในการเรียนของลูกๆ คือกูจะส่ง
เสริมให้เข้าสอบแข่งขันชิงทุนเรียนดีของจังหวัด ตั้งแต่เรียนจบประถม ๔ ซึ่งทุน
นี้จะมีเพียงจังหวัดละ ๑ คน ให้ทุนเรียนตั้งแต่ระดับมัธยม ๑-๘ และมหา
วิทยาลัย ซึ่งพี่หมอบนุชชัยได้เป็นนักเรียนทุนจังหวัดพิจิตรสมัยกูในปี พ.ศ.
๒๔๙๗ และศิริโฉมลูกสาวคนถัดมาได้เป็นในปี พ.ศ.๒๕๐๐ ถึงแม้นเงินทุนจะ
ไม่มากนัก แต่ก็ถือว่าได้ชื่อเสียง (ระดับมัธยมได้ปีละ ๖๐๐ บาท ระดับมหา
วิทยาลัยได้ปีละ ๑๒๐๐ บาท) ซึ่งน้องโต้ง-ฉัตรชัยมักจะเล่าด้วยความภาค
ภูมิใจเสมอเมื่อได้เห็นชื่อที่ทั้งสอง คือ ดช.ธนุชัย และ ดญ.ศิริโฉม ดำรงค์วานิช
มีชื่อติดบนบอร์ดนักเรียนทุนจังหวัด

กูเป็นผู้ที่สนใจศึกษาหาความรู้ตลอดเวลาแม้เมื่อเกษียณอายุแล้ว

ได้ย้ายมาอยู่กับลูกที่กรุงเทพฯก็ยังคงเน้นการอ่านเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพและ
มักมีความรู้ใหม่ทางด้านทางการแพทย์ทางเลือกมาบอกเล่าแก่ลูกๆที่เป็นแพทย์
เภสัชกร พังอยู่เสมอๆ และยังเฝ้าเพื่อไปถึงญาติพี่น้องที่ใกล้ชิดเป็นประจำ นอก
จากนี้ก็ยังเป็นผู้ที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอโดยการวิ่งเหยาะๆอยู่กับที่ทุกวัน
ในบ้าน ต่อมาจึงได้มาวิ่งบนสายพานแทนโดยพี่หม่อมอนุชัยดูแลอย่างใกล้ชิด
จึงไม่มีใครคาดคิดว่าลูกจะจากไปเร็วนัก แม่เมื่ออายุได้ ๗๙ ปี ก็ก็ยังดูแข็งแรง
ดีอยู่ อาจจะมีอาการเจ็บป่วยบ้างตามประสาผู้สูงอายุ ก็ไม่มีอะไรร้ายแรง จน
กระทั่งปี ๒๕๕๑ ก็ไม่สบายอยู่บ่อยครั้ง เพลียง่าย แต่ก็ยังออกไปรับประทาน
อาหารนอกบ้าน หรือไปพักผ่อนต่างจังหวัดกับลูกๆได้ จนไม่นานเชื่อว่าจากการ
เข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลเพียงไม่ถึง ๒ เดือนจะทำให้เสียชีวิตไปได้จาก
อาการเพลียง่าย เป็นไขบ่อยๆของลูก อาการเหมือนไม่มีอะไรมาก แต่ก็ไม่หาย
ขาดสักที จนต่อมาอาการไขเป็นมากขึ้นจึงเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลตำรวจ
อาการไขจะจับเป็นเวลาทุกวัน แต่ก็หาสาเหตุไม่ได้ จึงย้ายไปเข้าโรงพยาบาล
จุฬาราช ซึ่งที่นั่นแพทย์ได้ทำการตรวจด้วยอุปกรณ์และเทคนิคนานาชาติ วันละ
ชนิด ๒ ชนิดทุกวันเป็นเวลากว่า ๒ สัปดาห์ จนสภาพร่างกายบอบช้ำจากการ
ตรวจอย่างเข้มข้นนั้น คุณหมอบอกทั้งหลายที่รับจุฬาราชก็ลงความเห็นว่า ลูกป่วยเป็น
มะเร็งต่อมหน้าเหลือง ต้องรับการรักษาด้วยเคมีบำบัด ซึ่งสภาพการณ์ขณะนั้น
สภาพร่างกายและจิตใจก็ยังไม่ว่าพร้อมที่จะรับการรักษาด้วยเคมีบำบัดเลย และ
ยังมีไข้สันไปทั้งตัวอีกวันละ ๒-๓ ครั้งทุกวัน ตัวก็ยังบวมการรักษาอาการก็
มีแนวทางที่แตกต่างกันหลายอย่าง จนท้ายที่สุดลูกก็เสียชีวิตด้วยสาเหตุที่ไม่แน่
จะเป็นไปได้เลย แร่ธาตุในร่างกายเสียสมดุล ลูกๆทุกคนงงงนไปหมดกับ
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่น่าเชื่อว่าจากการเข้ารับการรักษาในร่างกายเมื่อ ๒ เดือนที่
แล้วลูกจะเสียชีวิตลง เหมือนลูกจะมีแสงสังสรรค์ ช่วงที่เข้าโรงพยาบาลจุฬาราชใหม่ๆ
ลูกจะปรารถนาอยู่เสมอว่าอยากเข้าโรงพยาบาลครั้งนี้ลูกคงจะไม่ได้ออกไปอีก
ซึ่งตอนนั้นแม่เฝ้าหม่อมจะหนักใจอยู่มาก แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นไปตามที่ลูกพูด
ยังได้ปลอบใจลูกอย่างแข็งขัน แต่ท้ายที่สุดก็เป็นจริงดังที่ลูกกลัว อยากรู้ก็ตามแต่
มองในอีกแห่งหนึ่งลูกก็ไม่ต้องทรมานกับการรักษาโรคมะเร็ง ไม่ต้องทรมานกับ
ผลข้างเคียงของเคมีบำบัด ซึ่งเป็นทางเลือกเพียงประการเดียวของการรักษา

โดยที่แนวทางการแพทย์ทางเลือกที่ได้ศึกษามาเป็นไปได้น้อยมาก สำหรับสภาพร่างกายอยู่ในขณะนั้น จึงต้องพยายามหักห้ามใจว่ากูได้ไปสบายแล้ว กูดำรงชีวิตมาอย่างดีที่สุดแล้ว อายุ ๗๙ ปีก็พอสมควรแล้ว ได้อยู่ดำรงชีวิตอยู่ในขณะที่ความจำยังดีอยู่ ได้เห็นความสำเร็จของลูกๆและการเจริญเติบโตของหลานๆ แม้จะมีการทรมานบ้างก็เป็นเพียงไม่กี่เดือนหลังของการรักษา จึงขอให้กูลบคายใจเถิดว่าชีวิตกุสิ่งที่ได้สร้างสรรคมาแต่ลูกหลานจะจารึกอยู่ในความทรงจำของลูกและหลานตลอดไป ความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความรักความกรุณาที่มีต่อลูกหลาน ของเล่นต่างๆแปลกๆทันสมัย แม้อายุไม่แพง หลานๆทุกคนยังรำลึกอยู่เสมอไม่มีวันลืม รวมทั้งลูกๆยังจำได้ดีถึงวันคืนในอดีต ถึงความรู้สึกที่กุเป็นผู้นำพาความสนุกสนาน ความทันสมัยมาให้ ในรูปแบบของของเล่น ‘จานบินไฟว์แวม’ ที่เล่นกันยามค่ำคืน ถึงไม้ปั่นไอศกรีมกินกันเอง เมื่อคราวที่ถึงพุทธกาล(๒๕๐๐) ลูกๆจะเก็บภาพเหล่านี้ไว้ในความทรงจำตลอดไป และจะพยายามจะสร้างลูกหลานรุ่นต่อไปให้ได้ตามแบบที่กูลสร้างมา ขอให้บุญกุศลต่างๆมีกูลสร้างสมมาจงช่วยส่งดวงวิญญาณของกูให้ไปสู่สุคติในสัมปรายภพ ด้วยเทอญ

ศิริโฉม (ดำรงควานิช) ยัมศิริกุล

ในนาม เชี่ยวเวทย์ ยัมศิริกุล

สัมปชัญญ์ ยัมศิริกุล

ธิดินันท์ ยัมศิริกุล

ธีรภัทร ยัมศิริกุล